

Følge deraf tilraade vi Thinget at tiltrøede Lovforslaget uforandret og saaledes at lade det gaa til Landstthinget i Haab om, at der, efter at det kommet tilbage derafra, vil blive Leilighed til nærmere Forhandling om den Tanke, der blev udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgfreds.

Sold: Idet jeg forøvrigt skal henholde mig til, hvad der paa Mindretallets Vegne blev udtalt ved Sagens 2den Behandling, skal jeg tilraade at stemme imod dette Lovforslag, som det nu foreligger, idet jeg anser det for efter sit Indhold at være ganske usikkert til at opfylde sit Formaal, som jeg har udviklet i Betænkningen, uden at jeg har haft Leilighed til selv at udtale mig derom i Salen, da jeg var fraværende ved 2den Behandling. Det er ganske vist, at Flertallet har bestræbt sig for at tilvejebringe en Lov, hvorved Ulemperne ved det Forhold, der her er Tale om, kunne blive afhjulpne, men efter min bestemte Formening er det ligesaa sikkert, at det ikke er lykkes Flertallet, og naar man stærkt pointerer den af Justitsministeren fremtatte Bemærkning, at man ved den Tilstand, der vil fremkomme efter Flertallets Forslag, vil være afstaaren fra at skabe noget Hensigtsmæssigere, saa tror jeg, at man maa sige, at dette Lovforslag ikke indeholder et Fremskridt, men snarere er en Hindring for at faae Forholdet ordnet paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Det er jo meget beklageligt, at der ikke er blevet Tid for Udvalget til at optage den Tanke, der blev antydet her forleden, om at indskrænke Regjeringsforslagets Principer til at gjælde for Kjøbenhavn — jeg vilde helst have dem indskrænkede til at gjælde for Kjøbenhavn med Frederiksberg og enkelte større Byer og saa ikke have nogen Lov for Landet, hvor der for Tiden ikke er nogen Trang dertil — det er meget beklageligt, at efter den ærede Ordførers Udtalelser har der ikke været ført nogen Forhandling derom, og den Udvalgte, den ærede Ordfører anviste, at man kunde komme ind paa en Forhandling, naar Sagen kom tilbage fra Landstthinget, er efter min Formening ikke nogen heldig Fremgangsmaade. Det havde været langt behageligere, om man forleden var kommet til et Resultat, hvad der vistnok vilde have været muligt, hvilket jeg dog for Resten ikke veed med Bestemthed, ligesom jeg heller ikke veed, om det var muligt at faae 3die Behandling udsat en passende Tid. Forøvrigt synes jeg, kan man ikke sende Sagen her fra Thinget i denne Skikkelse uden at maatte ledsage det

med en Beflagelse. Det er os Alle bekendt, at ikke alene Høire, men fortrinnsvis ærede Medlemmer indenfor Flertallet med stor Varme have taget sig af denne Sag og vist megen Interesse for den, og da den nu har ligget i dette Things Haand i 5—6 Aar, er det et overordentlig bedrøveligt Resultat, at den ærede Ordfører nu skal udtale: Vi have ikke havt Tid, men vi ville faae Forslaget igjen fra Landstthinget. Det er overordentlig trist. Først har dette Lovforslag maattet gennemgaa alle den egentlige Wisnepolitiks Fataliteter, og nu sranter det, efter at Forhandlingerne ere blevene optagne med megen Thærdighed — om jeg saa maa sige, jeg antager ikke, der ligger noget Fornærmeligt dert — paa et Principjageri. Thi nu dreier det sig om at redde Noget, man kalder fri Næring, lige Adgang for Alle til Erhverv, og selv om det kan anses for nødvendigt at auvende andre Principer i dette Tilfælde, maa man dog se at redde Spørgsmaalet om den frie Næring. Men man redder dog ikke det Princip i fjerneste Maade, thi der er ikke nogen fri Næring, naar der sættes særdeles bethydelige Straffebestemmelser for Overtrædelse i de paagjældende Forhold, og der er det endnu mindre, naar Betingelsen for at udøve denne Næring er at stille en Kaution, hvis Størrelse afhænger af Magistratens eller vedkommende Amtmands Stjøn. Altsaa, de Principer, man har kæmpet saa trofast for, har man ikke reddet, og hele Resultatet er, at man har faaet et Lovforslag, der maa anses for ubrugeligt i Forhold til det Samfundsonde, der skal afhjælpes, og at man saa har gjort Sagen yderligere vanskeligt ved at tage Principet om den gifte Kvindes moderne Retstilling med op i Sagen, hvilket jeg imidlertid ikke skal komme nærmere ind paa. Naar man i en Lov kommer saa vidt, at man tillader ugifte Kvinder og Enker at gjøre sig saa lystige, de ville, kunde man dog lade de gifte Kvinders Stilling være, som den hidtil har været, og ikke vanskeliggjøre Sagen ved at bringe et Principspørgsmaal ind, som allerede i og for sig, selv om der ikke var Andet i Veien, vilde gjøre Sagen temmelig umulig i det andet Thing. Jeg skal indskrænke mig hertil og anbefale at stemme mod Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger.

Sørup: Jeg forstod den ærede Ordfører for dette Forslag saaledes, at Udvalget var paa Nippet til at blive enigt med den ærede Justitsminister om et Forslag, som de mente at kunne være tjente med, men at det kun havde været Tiden, der havde manglet dem til at bringe dette frem paa en saadan